

דעלפא. ילדי העמינאנטים כבואם לאמריקא ילקחו מהר אל בית הלמוד אשר לאגודת Educational Alliance הנמצא במבור העיר ברחובות טושב אחינו "איסט בראדוויי" ודעפערסאן סטריט" ללמוד שם שפת הארץ. מספר הילדים המבקרים בבית ההוא מגיע עד 700 ומספר מחלקות הלמוד—שתים עשרה. מלבד זאת נפתחו עשר מחלקות ללמודי הערב, מקום

ומה שנקו ומה יקרו דברי קורא הדורות הזה כמשה אשר נשא לפני עשרים שנה בבית האקאדימיה לחכמות, ביום חג העם, יום גנוסאי לקיסר וילהלם הראשון. או נשא הח' קורטיוס דעו על "היהודים וההילנים", פעולתם אלה על אלה ופעולת שניהם על כל יושבי תבל, ואחרי תארו את חין ערך ההילנים ברגשות היופי ובמלאכת מחשבת, כונן לחקר מורשה

גדול כזה, וע"כ נערו החכמים באנגליא כפיהם מתוך בחפץ הזה במרם יאסף סכום הנחוץ לכל המלאכה. לפני שנים אחרות קבעה האגודה הזאת פרס אלף דאלאר למחבר ספר מובחר לבני הנעורים.

שמגר בן ענת

וחלומו בליל התשיעי באב.

שמגר בן ענת — זה שמו בעולם הספרות, ואין לנו הצדקה לגלות סודו ברבים — יושב מחוץ לעיר — גם את עירו לא נוכל לקרא בשם, פן יבולע הלום — מתרפק על עשב האחו. לימינו יתנשאו למעלה למעלה, הלך והתנשא, רכסי הקארפאטים, לשמאלו אנם בלי שם, אף כי ארץ כוללת הוא לאלפי צפרדעים מנעמי ומירות, אשר שמעם מלוא האחו, וממעל לו — שמי ה'!

ערב התשיעי באב, וככל זאת רחוקות הן מחשבות שמגר בן ענת מעניני דיוטא — מן החורבן והקניות — כרחוק מורח ממערב, כרחוק חיי הסופר מספריו, או — עולם המעשה מעולם הדמיון.

ולא באחי להאשימו לפניכם, להשיא עליו עון אשר חטא, נהפוך הוא: שמגר בן ענת עשה חובתו באמונה. אך רפה היום לערוב, ופניו עמו אבל; בכבוד ראש, בעינים דולפות, אך בשפתים דולקות מאש דרשה עצורה, שם פעמיו אל בית התפלה, לשמוע אל קינת ירימיהו וגם — להוסיף עליה נופך משלו; אך רבות מחשבות בלב איש ועולם כמנהגו נוהג. אך בא הביתה ועינים למאות הביטו עליו בתמהון: מה זאת? האם לא מתה עליו חותנתו? ארבעה וחמשה בלויי פחכות טפחו על פניו: שוטה, למה השוטם? הלא הדרש: מנחם אב! אחריהם חתרו החיוק שני קוצים כסוחים, אשר פגעו בו בנשיקת המצח: אישי, סופר גדול, הלא קרא עלינו מועד, ולמה אתה כפוף כאגמון? ויבא עוד כנעל מסומר אחד, גדול וטוב, וירפוק על דלת ראשו: לא הכעקתה! הבטח הבטיח האדון, גם אמר שומר... אתה בוקר!

ויפן שמגר כה וכה, בתמיחה, אך הכרת פני הנאספים, היושבים בשפל, נתנה לו תירוץ מספיק על שאלתו, אשר התעוררה בקרבו:

— שוטה, מנהג ישראל תורה הוא, ועל כן משפילים אנחנו שבת; מעשה אבותינו בידנו, ועל כן ליום אחד היינו ל"חפים"; מחר נלבש מנעלים ובתי רגלים, ונשוב להיות לבעלי-בתים... במשך הדורות ההרגל נעשה טבע, ואנחנו ספקירים את גוויתנו ביד כל רמש, הרומש על הרצפה, ואין הולה ואין מרגיש — אבל!

— אמנם — צר לנו מעט על השועלים, אשר סביב ה"כותל מערבי" יהלכו, לחרדת המתפללים עליה... צר לנו

גם על הלכנה הפגומה, כי לא ימלא חסרונה... על קברי הנביאים והמלכים, וכל צדקי עולם, כי רחקו מאתנו וזכותם יגן עלינו בחולשת ההשפעה, אבל!...

— צדקו ממני — חושב שמגר בן ענת בצאתו מבית התפלה... ובאותו הרגע נהפך שמגר בן ענת למקטרג:

— למה ידאג מנין בטלנים לציון, עוד טרם תצמיח הארץ כלי מילה ופשמירות? מה יהיה בסוף יוחנן המלוח, כשוב נשך וסרבות להיות איסור דאורייתא, להיות "לצור מכשול ולאבן נגף על דרך בת עמי!" ומה יאמר גרשום, השדכן הכולל לכל ערי השדה, עת תצאנה בנות ציון בכבודן וכעצמן לחול בכרמים בפרהסיא ותקראינה: "בחור, שא נא עיניך"? — היתן בעפר פיו ורגביו לו ימתקי? או מה יעשו אלה הגדולים, אשר בין ההנור והכחול בבית המדרש, אשר כבודם מלוא החלול בין אלה המצרים; מה יעשו המתמיד והפרוש — עת הרים במעדר יעדורן, והמעדר — ברול, וההרים אינם תלויים בשערה? ומה תהי תקות כל הערב רב של התנוונים הקטנים והפותרים המהירים, הקונים בשטר ונותנים במלוח על פה, עת "מתריבך ומתרוסך סטך יצאו", והתמוונים על המדה והמשורה, על האבן והאיפה, יהיו אנשים משלנו? ... וראובן החי על הקורצא, ושטעון המטיל אך אימה על הצבור, ולוי הבעל-טובה, ויהודה השתדלן, וזבולן הקרוב לרשות, ויוסף טוכם הבשר והנרות — מה יעשו כל אלה? הישאו אל ההרים עיניהם, לחשוב להם קברים?

— בני הגולה! דור המדבר! הגה שמגר בן ענת ברוחו הקשה.

לעולם לא יעלה ביד האדם לקפוץ מתוך עורו, לבל יהיה הוא בעצמו המצפה לעצמו, ונקודת הראות לעיניו! עולם קטן הוא האדם, ולכל עולם קטן מרכז גדול! ... נוח הוא האדם להתפעל מכל מראה עיניו, אך על כל מראה עיניו הוא שופך את רוחו, את הניגו, מעמו וחלומותיו.

ושמגר בן ענת, בשכבו על עשב האחו, מטיח דברים קשים כלפי מעלה ומטה: כי לפי ראות עיניו —

— גם השמים, שמי ה', שכחו את החורבן, כשכחו איש את המט. איזו ארץ הקיאה את יושביה, איזה עם הוכה לרסוסים, ללחקות חלכאים, חלכים, אורחים נבזים ונאספים, — ומה מהם יהלך? לבושים הם מלכות: כלול תכלת, רצי כסף, פסקיות ספור, נקודות זהב, ועוד סרח עורף: שפת ארגמן כלשון שלחבת במערב...

— בחזק וקלות ראש ירזמו הכוכבים לכל עובר ושב... צחוק אחד להם לטבח ולמוכת... וגם הלכנה, זאת הפגומה והעגומה, זאת האלמנה השוממה, תעל מתחת רוכסי ההרים בנחת, בראשה ורובה תתגלה כפשטא ירוקה גסה, אך בלי מרה שחורה ועגמת נפש...

ועל האחו נשף חשק, נשף דודים. רוח קלה מנשבת, ומחבקת, ומנשקת את הציצים והפרחים, אשר נייעו ראשם כמו במחול המענועט, בעיפות של תענוג, באנחת האוה... — הוי עולם שוא! עולם תהו וכוב!

— אך מן האנם עולה אליו קול הצפרדע: — קווא, קווא — שמגר בן ענת! בא אלינו אל האנם! מה טוב ומה נעים לשבת כאנם! פה אין שאלות ואין ספקות, אך טעם גן עדן! — ישובו להם, ואני סה!

ואת נדמה לשמגר בן ענת, כי נתק החבל, אשר קשר אותו עד היום אל העולם, כי טעתה כערער הוא במדבר; בדר, גלטור, שמגר בן ענת הוא מעתה שמגר בפני עצמו, דבר אין לו עוד עם האדם!

— רב לי! כל ימי ודעתי על הסלע! כל ימי רדפתי אחרי צללים! כל ימי חלמתי חלומות — רב לי!

אך, מה יעשה שמגר בן ענת מהיום והלאה? על מה יחיה? מה יעשה? ימי האהבה ותענוגיה, עם כל המון צרותיה, ימי החלומות והדמיונות, ימי השכרון והעורון, ועבודת הגלולים בתבנית בנות הזה, חלפו לשמגר בן ענת, עברו ולא ישובו עוד. הרי הומירות נחבא, ועקבות האספירים, בעלי החצים, לא נודעו.

הילך לבתן פאר בחיכל המטון, יאחו בקרנות המזבח וישחוט עגלים? את הבצע שגא שמגר בן ענת מעורו. כל ימיו היה מעפר בעפר מול עגלי הזהב, קולע בכף הקלע את לבות האבן, זורק אבני בלסטראות על כל בטן מלאה, מורה חצים וסות לקדקד כל בעלי כים — ועתה ילך ויתבדה? ואם היה הילול לאיש מצליח, וטאת אלף עלתה בגורלו, היקרע את חלונותיו, יתחוב את ראשו בעד האשנב ויקרא החוצה: רבותי, משטה הייתי בכס, צרור הכסף — צרור החיים! משכו וקחו לכם גורלות?

אבל בצל הכסף תשכון צדקה! הלא יוכל לבזבז את מעותיו ים אחר! מושבות בארץ ישראל, מושבות בארץ החרשה, בתי חולים, בתי סלון לעניים, בתי עבודה, בתי מחסה, בתי ספר וכו' וכו'...

(המשך יבוא)

בהיותו בימים האלה בנוה-חמדתו בניו-ארמ, נפל ממרכבתו ותשבר מפרקתו וימת. כי שם האיש הזה נזכר יעלו על לבנו זכרונות מנעיבים. הן הוא היה הראשון או אחד בן הראשונים אשר רע ורע האנטי-שמויות בכנסיות הברית. הוא היה הראשון לקרוא: "האלה היהודי, אין הפץ לנו בו, וזרזו כמו דוח מטענות הקיץ, מכתי המלון, כי אין אנחנו והוא

שעל המשפטים בדבר העונשין המוטלים על הקטנים שחטאו בדיני נפשות, גם את ההצעות האלה: (א) כי יתנו רשות לבי"ד הדין נפשות, בשעה שיכיר את פרטי הפשעים והעונות שפשעו ושעו האבות או האפוסטרופסים לפני ילדיהם הקטנים, לשלול מאת הנאשמים את השלטון מעל הניזקים הקטנים, ולהקים

ועל משהו המקומות שבתוכן, וכפי שימלאו המקומות במרכבה כן יסיר פקיד המרכבה מעל פתחה את מספרי המקומות הנמלאים, והיה כל הרוצה למלאות מקום במרכבה יוש אל פתחה והביט על מספרי המקומות המוצגים עליו, וידע איזה מקומות נמלאו ואיזה פנוים. בארצות גרמניה נקבע סחיר אחד לפלאטין-קארטע — שתי מארקות בכסף המדינה,

שמגר בן ענת וחלומו כליל התשיעי באב.

(המשך מגליון 158)

— הבל הכלים! עונה שמגר לעצמו.
צרו כסף חדש לא יבוא למען האלהים. ולמה זה יקח למען זה? למה הקרב הימין, למען תפזר השמאל? למה לו דו הפרצופים? שמגר לא יקח ולא יתן, כי למה יודונו חנם, וגם — מי יודע? כל הגדול מחבירו יצרו גדול הימנו... שמה יתברך! פן ידבק מאוס בכפו...
ומה לו לעשות עוד בעולם הזה, בגיא החוץ?
היתענג על יפיו, על הדרו? לא! שמגר בן ענת לא יתפעל עוד ממשחק הילדים! אונו תבחן את הקילות, ויודעת היא להבחין בין הרע כמו שהוא, ומשך ריקני פחים מאחורי הפרגוד בתיאטרון להדרת לב השוטמים, האמהות והילדים!
עיני שמגר בן ענת פקוחות ורואות למרחקים; ומזהה שוא ומקסם כוב לא יתענו! הוא רואה מרחוק את חומי הברזל, אשר בקשרי פטורי הצצים, הפרחים המעושים, והעצצועים הגסים; עיניו רואות במשך החבל הדק, הזור מן התקרה, את המורה באויר למעלה, למעלה... רואה הוא כרגע את "האגוז בתוך הקליפה ואת התולע בתוך האגוז", את הכחל על פני היפה, את הכתמים בתוך הציור המרהיב עינים!
— רב לי, — קרא שמגר בעצבון, — רב לי! מנוחה תערוג נפשי!

אך שפתו דובבת ולבו כל עמו!
— כי "מה היא המרגעה, אם לא הגה ריק? מה היא המנוחה אם לא העדר החיים? המרגוע הוא הומן בפני עצמו, והחיים — מלחמה להשיג ולהרוג ולאבד את הומן; לכלות רגע אחר רגע, שעה אחר שעה, יום אחר יום!
למען בלות את הומן ולכלותו אנחנו עמלים, מותרים, כותכים, מצחקים בקוביא, ובזרים לנו יום מטרות חדשות, כונות חדשות, וחכילות חדשה, ועבודה זרה חדשה! תאות בשרים, חמדת נפש, אהבה, קנאה, שנאה, כל הנסמס וההדגלים, כל החברות והכתות, כל הדעות והמנהגים, וגם הכפירה בהם ובהמונם — כל אלה אך כלי וזינו של האדם במלחמתו עם הומן; אך שריונים וכדונים, וחצים ואבני מראות להרוג את רגעי, שעותיו וימיו!"

— המנוחה היא אחר מששים מהשנה, והשנה אחר מששים מהמיתה! ...
ובכן — למנוחה לא תערוג נפשו! —

ומה חפץ שמגר בן ענת ונתן לך? אחרי מה נפתח לבבך בסתר? איזה מאווים רוקמת נפשך בחביון משכית? יודע הוא שמגר בן ענת, כי ישנה מתנה אחת טובה בבית גנזיו של הקב"ה וההלה שמה... ישנה אבן יקרה אחת על פני כל כדבר החול והוא הכבוד... שושנה בין החוחים, ותפארת שמה...

החיים הם חלום, ובכל זאת הפץ החולם להאריך את חלומו עד אין סוף; וקסם נפלא להתהלה, לנשא את האדם מעל לגבולות הומן והמקום; להסחול חי על פני כל העולם ובנין כל הדרות! צל עובר הוא האדם, אך זמן רב אחרי בוא השמש קרנים מידה להאיר רחבי שמים; והכבוד הוא אור האדם המאריך את חייו, אחרי בוא שמשו... עמק הכבא הוא הארץ, ובכל זאת לוקח אותנו מלאך המות אך בערימה וצדית או בורזע ואגרוף, קורע הוא מאתנו איברים איברים, בתרים ונתחים, ועד הרגע האחרון עוד תחלום הנבלה, כי פתיל חיות לא ינתק...

תאות התהלה היא החוקה בכל התאוות. כל התאוות שבעולם מהות על האדם בחייו, ותאות התהלה הולכת הלך וגובר, ועד תתלקח ברגע מותו! או ישליך הנביר את אלילי כספו וזהב, למען יקרא שמו על איזה מטה בבית החולים...

ככל אשר יזקן האדם, כן יוסף להתבונן בפגרי אידעאליו ולהשתומם: האמנם הנבלה הזאת חיה חיה בקרבי ימים על שנים? האמנם המרחון הזה חיה נשמת אפי ימים רבים? ישנם ציצים נובלים בשחר וילדותו, ישנם פרחים נופלים בעורנו כאבני, ובבואנו לירי גבורות; ועת נשבע ימים, עת יפתחו כל השערים לפני מלאך המות ואין סוגר, או יעמוד האדם בשלכת כל האותיו, אך עוד ציץ אחר על העץ היבש, עוד תאנה אחת בלב היבש — תאות הכבוד!

אתה מת ועורך חי בלבות החיים! כבד נרקב מוחך, תולעים יקנו בחיובו, אך תוצאותיו מתהלכות בעולם החיים; את לבך אכלת הרמה, אך דפקי עורנו מנגן בלב העולם התי; ידוך רפו, נרקבו, אך הרגל, אשר נשאו ברכו אוגים ואמץ כח, יוסף להתנשא בראש ההרים, והמון רב וכבד, ומתנה מאמינים, נכונים לבוא באש ובמים, ויהרו אחר הרגל... הנך

שמת נרקב ועורך מצוח על החיים! טוב ממך כלב חי, ואתה מציבא צבא החיים על שרמות הבריאה הנצחת!
כה חשב שמגר בן ענת ושפתיו דובבות כאנחה:
— תהלה... תהלה... —

וחפץ המקרה הלזו, המשרך דרכו כשכור, הטבע — חוק הברזל, ההשגחה הפרשית האם הרחמנית או — הנסתר המצחק בנו והמתראה לפנינו באלה הגוונים, כי באותו הרגע נפתחו שערי השמים וצקון הלחש: תהלה! תהלה! התעלה למרום...

ושמגר בן ענת לא ירע; לאט לאט גלאה מרוב הגיון, מהשבותיו התבלבלו, עיניו נסגרו, ואך נדרם — ולפניו נגלה בעל כנפס.

— המלאך גבריאל — קרא שמגר בחלומו, אף כי את המלאך גבריאל לא ראה מתמול שלשום; אמנות האדם — רצונו.

— המפיץ יצאה בקשת התהלה? שאל המלאך.
— מפי, תורה שמגר הנכלם, כי ענו היה מעורר, ובטלית מציצת בענות וגרבה היה מטיל כל ימיו בפרס הספרות, ומכנה פאר בהיכלה.

— עלה אתי! צוה המלאך.
נוקשתי באמרי פי! חושב שמגר, את נפשי הוא זוטם לקחת, כי אך "אחרי מות קדושים" והתהלה היא עשב הקברים. והמלאך, אשר הבין דגנו, הוסיף בצחק תמים:
— אל תירא! אני צויתי להביאך אל היכל הכבוד, למען תבחר שם תהלה כאות נפשך, כי ההיכל מלא תהלות מון אל ון!

ותחי רוח שמגר בקרבו, כי כנפי המלאך לא כסו את פניו ועיניו הפיקו רצון.

— "אחוז בכנפי!" צוה המלאך, ושמגר שמע בקולו, ויתנשאו מעל לאהו, להאגם, לרכסי הקארפאטים...
— אל תרף ירך, קרא המלאך. רבים ושלמים במעופם אל אוצר הכבוד, גבה לבם ורמו עיניהם, ויאסרו בלבם: הלא אנחנו בעלי הכנף! הלא לבדנו ובעוצם אברותינו נתנשא, ואין תוסך וסוסך... ויעזבו את כנפי מלאכיהם, עושי דברם, ויפלו ארצה, ויהיו לגלים של עצמות...

מלאך טוב, חולל עלי, ודווג לי חושב שמגר בלבך, וכיוון שבא המקרה לירי לקחת דברים עם אחד מבעלי הכנף, הלא אוכל להציע לפניו את שאלותי... (סוף יבא)

המורידים שרי הממשלה אשר הודיעו גלוי לא אחת ושתים שלמוני בתה"ס כי רק את למוד הדת הנוצרית אין להפקיד ביד מורים עבריים, ואולם בשאר הלמודים שאין להם יחס וענין להדת אין חששא אם ילמדו

שמגר בן ענת

(סוף מגילת 159)

ויהפין שמגר לשאול את המלאך, היודע את האמת, על דבר כל השאלות החמורות, אשר עצבו וסדרו את חייו וחיי חבריו; לקחת דברים על דבר עתידות העולם, הממון והמסר, הכלל והפרט, הרעת והאמונה, ההכרה והרצון, העמים והלשונות, והעקר: אם יצר לב האדם רע או טוב מנעוריו, איפה עלינו לבקש את הרע או הטוב, בעפר מן האדמה, אשר לוקח ממנו האדם, או בהשתלמותו, בהשכלתו ... אך המלאך, אשר גם הפעם הבין הניגו, יש יד למו פיו לאות דמטה, וגם אמר:

— שתיקה יפה בדרך הכבוד!

ופתאם התפרצו רוחות מכל ארבע פנות העולם, ויאה? ככנפי בגדו של שמגר וביצירי גוו, ויניעו, ויהדפו, ויועזו אותו, וישתדלו בכל עוז לקרעו מעל המלאך; ויציתו עליו ימין ושמאל, פנים ואחור, כמרוכס ומתחת, ויתעללו בו ... ובלב נרעש ונפחד נשא שמגר את עיניו אל המלאך.

— אל תירא — אמר המלאך — אחוז בכנף ואל תשית לב לרוחות המתרגשות אך גם אל תלחם בהם! אחוז בכנף, ירך אל חרף, אל תבכר רוח אחת על רעותה, הפקד את גוף ביד כולו, ואז ישובו הרוחות להיות בעוזיך וינשאוך אחרי! כי העולה בדרך הכבוד משתמש בכל הרוחות, המתרגשות בעולם!

ודבריו המלאך באו כחומם. אחרי רגעים, והרוחות, אשר הדפו את שמגר מכל עבר בחרון אף וחמה שפוכה, ינשאוו עתה וירוממוהו, וישאיהו כעל כנפי נשרים. — לו גם יעזבני עתה המלאך לנפשי — הושב שמגר — אגיע עתה אל מחוז חפצי, אך מן הכנף לא ארף, הלא כת דברי החכם: אחוז בזה וגם מזה אל תנח ירך! ויתעופף למעלה, למעלה.

עוד בקרה אחד קטן קרה לשמגר בשער השמים, כי אחד ממתנגדיו בעולם הספרות היה לשוער במותו וכאשר ראה את שמגר בא בשער השמים, קרא בועם:

— איש ריב ומדון, למה באת הנה להפריע את מנוחת השמים?

— אך המלאך יהם את השוער: — דום, לא איש ריב ומדון לפניך, עתה הוא כבוד מבקש!

— כן?! ענה השוער בלעג, ודבריו כמרוקרת הרב ללב שמגר, אך הוא מתנחם בלבו: מה לי ולשוער נכזה, אם עלה בחלקי לעלות השמימה ולראות את הטמיר והנעלם בהם מעין כל חי ... כמה מאמרים אכתוב, כמה פעליעטאנים! ...

אל ידו.

היהודים היוצאים מרוסיה ועוברים דרך אשכנז לאמריקא אחוזו עד כה דרכם במסח"ב לברלין ומשם להאמבורג או ברעמען מקום שם הפליגו בים, עתה,

אך תקות שמגר בן ענת לתור את השמים ולגלות מורם ברבים נכזבה כרגע, כי היכל התהלה הוא אמנם בשער השמים ...

— הרי שלך לפניך! קרא המלאך, ולפני שמגר נגלה היכל אש לבנה, ועל החומה כתוב הדר באש שחורה ואדומה: היכל הכבוד!

— בוא אחרי! נתן אות המלאך. ויאסוף שמגר את כנפי בגדו לבלי נגוע בחומת האש ולבלי השרף, בבוא אחרי המלאך כדלת הפתוחה. אך על שפתי המלאך עבר צחוק קול: אל תירא, בן חלוף, לחומות ההיכל אך דמות אש, ומחוצבות הן מהררי קרח!

ובחיכל אולם אחד, ובאולם, אך ציצים ופרחים ... אלפי מינים, אלפי צבעים —

— מה זאת? השתומם שמגר, הלא גן פרחים אני רואה. — זאת: ענה המלאך — אתה אמרת, כי התהלה היא פשטידא למאכל האדם, שכולת שועל לסוסים או חציר לבהמה? ההלה איננה לתשיש, כי אם לנו!

ונרד הפרחים עולה אל אף שמגר. — הכל הפרחים יתנו ריחם? — שונים הם הפרחים, עונה המלאך, וריחם גורף כפי ערך זמנם; כל אשר יחוק ריח הציון, כן יקרב קצו ויובל ... לפרחי-עולם אין ריח!

אחת השושנים, נפלאה במינה, הרהיבה את עין שמגר, לכל שושנה מטין ההוא שלשה עלים גדולים ורחבים כפסקויות, ואלפי ציצים קטנים בינות להעלים.

— האוכל לקחת? שאל שמגר וישט יד. — הבה! ענה המלאך, כאות נפשך! אך לך לרעת, כי השושנה הזאת כבוד-סוסים היא!

— כבוד סוסים? השתומם שמגר. — כן, כבוד סוסים, גבורי ההתחרות, אדירי המרוץ, עלה לסוס, עלה לרוכבו, עלה לאדון שניהם —

— ואלפי הציצים? — לאלה, אשר התחרו בשם הסוס המנצח —

— ויאסוף שמגר את ידו. — והאדום, האדום הזה? שאל ויור באצבע על מין שושנים גדולות ואדומות, כחמוצות בדם.

— המין הזה, אמר המלאך, "בבל" הוא עתה, כי חזיונו יקר בעולם. זה הוא כבוד גבורי קדם אשר נפלו על שדה המערכה! הפרחים האלה איצנים מרם משליכים נפשם מנגר בער עטם, ארצם, מולדתם, בעד דעותיהם ואמונתם —

— האפסו נכורים כאלה? — המין הזה כלה ונאכר, מאז, אשר החלו בני האדם

הפץ הועלת בבל האור אשר הפיץ מנורת הפנס או הקרן הבוררת באור הנאו ולבלי ילך חלק רב מן האור הזה לאברון, נחויך למשוח בצבע כפר-משחה לכן את זכויות הפנס בראשו מ' ח' ז', אשר גם הוא,

להצביא ולגייס. עתה עולה בעל המדורה על הנבור; הנצחון לעין טובה, ליד שוקטת וללב שאנן, ולא לרם הם, לרם גבורים ...

— ואלה? שאל שמגר, עת הורה באצבע על המון פרחים מכוסים ציצים קטנים כמו באבק דק, מזהיר ומתנוצץ. — להפרחים הללו יקראו הגברים: "אמונת נשים" והנשים תקראנה להם "אמונת גברים", ואמנם שני השמות נאים לפרח הזה, כי בגעת בו הרה, ואבק-הציצים יעוף ואיננו, ונשאר הנבעול לבדו, בעירום וחוסר כל ...

— ומה לו פה? שאל שמגר. — הפרח הזה, מבאר המלאך, הוא כבוד רמאים, מותרים מצחקים בקוביא או הכהנים במקדש התרמית — בהבירוא ...

— אני אינני לא סוחר ולא מצחק בקוביא, ענה שמגר. — ואיזה כבוד אתה מבקש? שאל המלאך באי רצון, כי כבר ארכה לו העת.

— אני ... אני ... האין פה, אדוני המלאך, כבוד מצחקים על הבטח? שאל שמגר פתאם, בחפצו להסתיר את מבוכתו ותאותו גם יחד.

— כבוד מצחקים? הכבוד הזה לא בשמים הוא, כי אם בכדי המכים והמקשים, שתי אגורות היר!

— וכבוד חכמים? גמגם שמגר בלשונו. — מה לחכמים ולכבוד? שאל המלאך. — כבוד מלומדים, תקן שמגר את דבריו. — ישנו, ישנו, ענה המלאך, ראה!

— ויור באצבע על "שושני הנצח". — אך כאשר אמרתי — הוסיף המלאך — הפרחים האלה לא יתנו ריח ...

— ושמגר נדמה רגע. — אבל! קרא המלאך, החישה בן חלוף! כי עוד מעט וקרא התרנגול.

— ויאסוף שמגר שארית כחו ויקרא: — כבוד סוסים אני מבקש! — ולמה לא הגדת מראש? התקצף המלאך, למה עשינו את הדרך הרחוקה חנם ...

— חנם? האמנם אין לסוברים כבוד? האמנם כבוד סוברים לא היה ולא נברא?

— ישנו, ישנו, אל תירא! — קרא המלאך — אך לא פה, לא בשמים, כי אם בעולם הדמיון! ועתה רד!

— וייקץ שמגר בן ענת על האהו.

— שני אנשים עוברים. — מי שם? שאל האחר.

— שמגר הבטלן! ענה השני. — י. ל. פריץ.